

ACCÈSSIT JOVES

GRISELDA BALLESTER TATARET

ENTRE MUNTANYES

Entre muntanyes, viu Ell, en un poble petit, aïllat, perdut. És fuster, tal i com ho és el seu pare, tal i com ho era el seu avi. I tot i ser jove, no vol menjar-se el món. Només el mou un sol desig: aconseguir un tros del cel per enamorar-la a Ella. N'està convençut, si li regala el cel, Ella veurà com l'estima. Poc a poc, amb cadires trencades i taules esgarrades, comença a construir una escala, tant i tant alta que pugui tastar els núvols. Per les nits s'amaga darrera la fusteria i serra, enganxa, fa i desfà fins que un dia, per sobre la teulada de casa seva, comença a despuntar una escala. Ell ni tan sols s'adona que els veïns comencen a tombar el cap, observant encuriosits; ni tan sols s'adona que s'ha fet talls als dits, que no dorm per les nits. Continua construint, una escala tan alta que li permeti agafar el cel. <<Amunt, amunt>>, pensa. I de tant en tant, mira cap a baix i la busca a Ella entre els ulls que l'observen, entre els llavis que es mouen i xiuxiuegen. L'escala és tant, tant alta que sobrepassa totes les cases del poble. Però el cel continua estant ben lluny. Tot i això Ell continua, serra, enganxa, fa i desfà. I l'escala és tant alta que els ocells volen al seu voltant. Però el cel continua estant ben lluny. Encara que ell continua, serra, enganxa i la busca i espera una mirada, una mirada d'Ella, una mirada d'enamorada. De cop, l'escala és tant alta que plou hi tot i una espessa boira li enterboleix la vista. I des d'allà dalt no pot veure com Ella s'atura. I el mira. I el veu. Però dalt de tot de l'escala Ell se sent decebut perquè és conscient que no podrà abastar el cel.

Que el cel sempre estarà ben lluny. Trist, comença a baixar els graons de l'escala. I quan tot moix té els dos peus a terra, Ella l'espera amb un lluminós somriure dibuixat als llavis i tímidament li pregunta perquè construeix aquella escala. Ell li diu que el que pretenia era aconseguir un trosset de cel per regalar-li a Ella, perquè estava convençut que d'aquella manera Ella l'estimaria. <<Però no hi he arribat, el cel està massa lluny>>. Ella li agafa la cara amb les dues mans i apropant-s'hi fins a tocar-li el nas, li diu: <<Ja me l'has dut el cel. El veig, just en aquest moment, perquè el tens impregnat als ulls>>. I suaument s'acosta als seus llavis per fer-li un suau petó.